

Jeg er ganske klar over, at dette kun lader sig gøre paa een Maade — ja, maaske paa to af de Maader, der har været foreslaaet, enten ved Guldindløsighed eller ved den Guldveksselfod, som en meget kendt Mand har illustreret her i disse Bilag. Men jeg føter mig overbevist om, at saa sikkert som det danske Samfund har maattet betale til den udenlandske Spekulation til Dato, lige saa sikkert kommer det til, lige til det Øjeblik indtræder, da vi gør Kronen fast, at betale sin Tribut til denne Spekulation, uanset om den vil operere i Haussen eller i Baissen. Derfor er det, synes mig, det vigtigste ved den Valutalovgivning, vi i Øjeblikket er inde paa, at vi honorerer det Krav, der stilles ubetinget fra Erhvervenes Side, at Kronen skal gøres fast. Saa kan man diskutere, hvorledes vi skal gøre den fast. Man kan for min Skyld ogsaa diskutere, hvor vi skal gøre den fast, om vi med det ærede Medlem Hr. Pinstrup skal gøre den fast med stigende Kurs. Dette ligger for mit Vedkommende alt sammen indenfor Diskussionens Rammer. Men hvad der ikke ligger indenfor Diskussionens Rammer, er et nyt Skridt ud i det avise af samme Beskaffenhed som det, vi foretog i Fjor. Skal der nu lovgives, maa det være efter de Erfaringer, vi har indvundet.

Naar Talen bliver om Guldindløsighed, melder naturligvis alle forskellige Følelser, Stemninger og Peregninger sig. Jeg skal villigt erkende, at her kan føies mange Ting i Marken, baade for det ene og for det andet Standpunkt. Der har her været nævnt, at Danmark kan ikke gaa bort fra Pariteten, vi maa tilstræbe Guldpariteten af Hensyn til Udlandet. Jeg erkender villigt, at jeg ikke har saa megen Indsigt i, hvilken Indflydelse dette kunde have for vort Vedkommende; men det forekommer mig rigtignok, at naar man har henpeget paa Udlandet — jeg gaar ud fra, at det, der blev nævnt i Gaar, at kun 4 Lande havde deres Mønt i Pariteten, er rigtigt —, kan det dog kun være disse 4 Lande, der tænkes paa. Det er mig bekendt, at der i Tyskland findes ganske betydelige Poster af danske Obligationer, og vi skulde dog formentlig ikke have nogen særlig Forpligtelse overfor tyske Ejere af danske Obligationer, efter at Tyskland, ved sin Valutapolitik har ødelagt mange hundrede Millioner, som var paa danske Hænder. Jeg peger paa dette ene Eksempel, for at De kan se, at dette Hensyn til Udlandet gælder kun overfor Lande, der har deres gamle Mønt.

I øvrigt skal jeg ikke komme ind paa dette, fordi jeg ikke har det fornødne

Kendskab. Men der er et andet Spørgsmaal, man jævnlig møder under saadanne Forhandlinger, Spørgsmaalet om Ret og Uret indadtil. Jeg maa sige for mit Vedkommende, at jeg tror ikke, man med nogen Ret kan bringe dette Spørgsmaal i Forbindelse med saa ophøjede Begreber som Ret og Uret; for den Ret, man over overfor den ene, overfor den gamle Kapital-ejer og den gamle Pensionist, bliver til Uret overfor en anden Samfundsborger, der har akkurat samme Krav paa Samfundets Støtte og Beskyttelse som den, der ejer Penge. Man møder ogsaa jævnlig en Udtalelse om den ærlige Krone. Jeg beklager, at jeg ikke ejer Fantasi nok til at lægge dette Spørgsmaal op i saa højt et Plan, at det tangerer Ærlighed. Det forudsætter jo nemlig, at man maa erkende, at hele vort Folk i de sidste 6 Aar har ført et Levned i Uærlighed. Skal det være Maalet for, om man kan betegne den danske Krone som ærlig, saa har vi levet et Liv i Uærlighed i de sidste 6 Aar. Naar man nu vil tale om Ærlighed i denne Forbindelse, saa forekommer det mig, at denne Omvendelse tilbage til Ærligheden kommer lovlige brat. I øvrigt er den jo endda ikke en Følge af en indre Forbedring i os, den er blot en Følge af den udenlandske Spekulation. Det er den, der bringer os tilbage til vor Ærlighed. Derfor vil jeg bede om, at man holder dette Spørgsmaal nede i det Plan, hvor det hører hjemme, ikke i disse ophøjede Sfærer.

Hvad det her drejer sig om, er at skabe en fast og solid Maalestok for Værdier i vort Samfund, en Maalestok, som vi har Sikkerhed for ikke i Dag er 8 Tommer, i Morgen 10 og i Overmorgen 9. Med andre Ord, at vi til enhver Tid ved, hvor lang denne Maalestok er. Jeg vil gerne som mit Grundsynspunkt i Valutaspørgsmaalet sige, at det gælder om at skabe de bedst mulige Vilkaar for Erhvervslivet, for det er dog sluttelig Erhvervene, vi skal leve af, og det er ikke nok at føre en Valutapolitik, der kan gavne den ene Part eventuelt. Jeg tvivler nu om, at denne Part, naar de Skaar en Gang er fejtet ud, som kommer af den Tilstand, vi nu er inde i, saa vil have vundet ret meget derved. Derfor ønsker jeg, at man undersøger alt muligt dette Spørgsmaal vedrørende, inden vi skrider til den endelige Beslutning.

Selv om nemlig det, der her indledes, er betegnet som en henholdende Taktik, er der for mig ikke et Øjeblik Tvivl om, at det indleder den afgørende Fase i vor Valutapolitik, og jeg maa sige til Slut, at